

gozdovanje krasa. Gotovo je toraj, da bode vodstvo kmetijske družbe izročeno pravim rokam. Kmetijski družbi vošim pa posebno vspešno delovanje. Ne morem pa kaj, da se kot zastopnik vlade spominjam pred kratkem umrlega gospoda predsednika družbe barona Wurzbacha. On ni le deloval za kmetijstvo; ampak bil je vedno izvrsten patrijot in vlada ohranila mu bode vedno častni spomin.

(Konec prihodnjič.)

Zemljepisni in narodopisni obrazi.

Nabral Fr. Jaroslav.

30.

Pri kralju dahomejskem.

De Suza v Whydah-i blizo Benina bil je imovit mož. Tržil je z zarobljenimi črnici, kar meni se vé da ni bilo všeč, ali mož je imel veliko veljavo pri kralju dahomejskem, in to mi je bilo po volji. On mi je šel na roko, da sem mogel priti na dvor te črne svitlosti. Tudi me je preskrbel z vsemi potrebščinami za ta obisk; preskrbel mi je tovarno žival, najel mi je spremnikov in služabnikov, založil me je s potrebno hrano, in oskrbel me je z darovi za kralja in velikaše njegove. Dne 6. junija 1845. l. sem odpotoval z dvajsetimi nosači; oni so nosili samo denar, to je male školjke, ki jih je osem za en vinar. Tak denar je nepriróčen, takega drobiža za 14 tolarjev ima eden uže dovolj nositi. Šli smo skozi več vasi in malih mest, hiše so bile zgolj iz ilovice zmašene. Ti kraji so jako rodovitni, orjaško drevje se širi po mastnem ilnatem svetu. Brezštevilne množine prekrasno pisanih metuljev so letale po planotah. Srečali smo tudi pol ure dolg roj kobilic, vršale so prav tako, kakor bi veter po gozdu žvižgal, ali kakor bi se toča vsipala. V šestih dneh smo dospeli v glavno mesto Abomej; sprejel nas je prvi minister, uže postaran mož. Všeč nam je bil, ker je bil lakomen. Spremil nas je v hišo za nas odločeno in opravljeno, in napil nam dobrodošlico. Za večera nam je prišel naznanit, da nas hoče kralj sprejeti koj zjutraj na vse zgodaj. In pokleknil so vsi navzoči, tudi minister, ker je ta navada, da mora vse poklekniti, kedar se oznani kraljeva volja.

Zgodaj zjutraj sem vstal in se opravil. V sijajni opravi sem jezdil pred kraljevi grad, spremljevali so me domači velikaši. Ta grad opasujejo na daleč okolo rudeči ilnati zidovi, zato ima obširne prostore znotraj, in na vsakih trideset korakov videl sem narejeno po eno mrtvaško glavo na zidu. Vstopili smo, ter se približevali polagoma uzvišenemu mestu pred palačo, na katerem je prestol stal. Ogromen solnčnik je bil razpet čez prestol, in okolo njega še dvajset manjih. Kedar se je kralj pokazal, pozdravil sem ga po vojaški; odzdravil mi je in namignil, naj razjaham in grem k njemu. Pred menoj sta stopala minister in en velikaš. Pred kraljem sta se vrgla po tleh, kakor sta bila dolga in široka, lici pogrnila po prahu, in potem poljubila jako spoštljivo tla, kjer je kralj stal. Na to sta se sklonila na toliko, da sta mogla poklekniti, in kedar sta se oprasila vsa s prahom, tedaj še le sta ustala. Jaz sem sedaj šel bliže. Kralj je stopil s prestola, segel mi v roko in jo krepko potresel. Zagotavljal me je, kako ga veseli, da je prišel Anglež pogledat v njegovo kraljevino. Prinesli so jako dobrega črešnjevca, in napil sem kralju. Ko se je zahvalil ter napil na zdravje kraljici angleški, pa tudi meni. Kedar je kralj pil, vselej so mu zagnili obraz, pa streljali so, in zagodli, da so vedeli

tudi oddaljeni, kaka imenitnost se je prigodila. Po tem je kralj ogledoval opravo mojega konja, in ko se je do dobrega nagledal, zopet sem zajahal, ter se začel malo skazovati z ježo. To skazovanje je spravilo črno svitlost v tako radost, da je pokala na vso moč z rokama. Prav to je ponovila po tem vsa navzoča množica, ter je pokala tako, da se mi je konj začel plašiti. Kralj je bil visoke, krepke postave, prikupljivega lica, se vé da črnega kot oglje, prijetnega glasú in dostojnega vedenja, star pa je bil menda 43 let. Spremniki in životni stražniki so sedeli s podvitimi nogami po tleh in držali puške v rokah.

Sedaj so prikorakale vojaške čete z barbarsko godbo in obstale nekoliko v stran od nas. A to niso bili vojaki, to so bile vojakinje. Načelnice so posamezno dovajali h kralju, da so bile pohvaljene in nadarjene za slavne čine svoje. Kedar je bila ta ceremonija pri kraji, smela je vsaka vojakinja h kralju, katera je hotela, da ga je zagotovila udanosti in zvestobe svoje. Naposled se je polk spustil na kolena in opral se s svitlo-rudečim prahom, ki ga je ležalo na debelo po tleh. Naenkrat pa je šinil po koncu, začel kričati hurá, vihteti puške, in slednjič je zdirjal iz grada, da je kar bobnelo pod njim. Te jako brze vojakinje so primerno oblečene in opravljene, in ker se vedno urijo, tedaj morejo prenašati najhuje trpljenje. Za tem polkom priropotali so še drugi; kralj ima več tisoč vojakinj, in načeljujejo jim zgolj ženske.

(Konec prihodnjič.)

Politične stvari.

Spominek Hencijev v Budimu.

Henci, mučenik cesarju zveste vojske, storil je pri brambi Budimske trdnjave zoper ogerske ustaše dne 21. maja 1849. leta junaško smrt. Bronast spominek kinča še sedaj javni trg budimskega gornjega mesta, drug spominek pa kinča grobe onih junakov na vojaškem pokopališču budimskem.

Blizo tega pokopališča imajo ženijski vojaki prostor za svoje vaje.

Pred nekaj dnevi šel je memo pokopališča od vaju general L. Janski, poveljnik 61. brigade pešcev, ki kateri spadata tudi tamošnja dva batalijona ženijskih vojakov. Z njim bil je major pl. Lacroir in memo-gredé spominjata se tudi onih častnikov, ki so pri brambi budimske trdnjave storili junaško smrt in počivajo na tem pokopališču. General je vprašal, jeli se skrbi za spominek in major mu odgovori, da se hraní v dobrem stanu in da ga vernih duš dan vojaki vsako leto okinčajo. Med tem izreče general, da bi se lahko spominjali tudi smrtne dneva teh junakov, ki bo 21. maja, pa — se ve da — samo privatno brez vsakega vriša. — Ker se je tej misli v krogih častnikov sploh pritrjevalo, povabil je general Janski častnike za 21. dan maja, naj brez parade, in kolikor moč posamezno pridejo oni, ki hočejo na grob junaških tovarišev; dotični častniki bili so tudi ženijske vrste, spadajo toraj tako rekoč k tisti družini in tako naj ima tudi to obiskanje grobov značaj družinske pobožnosti.

Odločeni dan prijaha general Janski v navadni opravi k pokopališču, najde tam uže nekaj častnikov, nekaj pa jih je tje došlo kmalu po tem od vaju s poveljnikoma, in vsi imeli so navadno opravo. Vojaki od vaju prišedši prinesli so saboj tri vence, general Janski pa enega. Na malem prostoru pred pokopališnimi vratmi